

VERESS MIKLÓS

Októbervégzet

*Imája hull a fának:
vagy eső, vagy levél.
Sír egy bútor utánad,
mint fáért a gyökér.*

*Szétzsarátja a tájat,
ameddig csak elér –
tíz ujjam ég utánad,
öklökbe belefér.*

*Arra támasztom arcom
ellátni arcodig,
míg párnád, min nem alszom,
elhasztalankodik;*

*fölös takaró zúdul
rám öszként: létidő,
ám léted elhiányul,
mint szakadt lepedő;*

*bár nem rúgjuk szét, szentem,
estig, se hajnalig,
ha szunyókál az Isten,
holott bennünk lakik*

*állítólag: a titka
fény az árnyék mögött,
ki óránk leállítja
még ébredés előtt:*

*az apádféle vekkert –
micsodás szerkezet,
mely a halálunk végett
minkké szeretkezett,*

*hogy elodázzuk félve
tülkéselt önmagunk
most már huszonnégy éve,
s míg múltat játszhatunk.*

*Csak ebben, Iló, ebben
bihetünk: látható,
hogy törvény csak e rendben,
az, mi kijátszható:*

*biggy a halálban (az van)
makacsul (mert kevés
volna egy hibátlan
és unott létezés) –*

*míg szeretlek, és ringat
e bölcsősült talány,
s hozzád képest olyan vagy,
mint anyád vagy anyám;*

*s az apád-apám-árnyék
csontjaimon ruha:
mintha azokká válnék,
kik nem voltam soha;*

*átószülve a bajnalt
nem ezt hittük, Iló –
csak azt, hogy könnyű lesz majd
nemlétünk, mint a bő;*

*és nyelvünkön elolvad
egy miccenet alatt,
amíg két kezünk albat
mintáztván madarat,*

*aki valami földi
csillagon megül, és
elmúl, mégis kitölti
csontját a röpülés;*

*mert nem érzi, hogy nincs már,
mit be kell vallani.
Itt is reggel lesz mindjárt
lámpám kioltani,*

*mert késő októbernek,
novembernek kora.
Magammá didereglek,
hogy ne fázz annyira*

*ott a kórházi ágyon.
Lázunk fehér ikon:
surranó madárlábnyom
közelgő havakon.*